

Ο Χριστός ως η Ανάσταση και ο Κόκκος του Σίτου

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιω 11:25, 12:23-24, Λκ 12:49-50,
Β΄ Κορ 1:8-9, 4:16, Εξ 25:31-40, Αρ 17:8

I. Μπορούμε να βιώνουμε, να απολαμβάνουμε και να εκφράζουμε τον Χριστό ως την ανάσταση—Ιω 11:25:

- A. Προκειμένου να ζούμε στην ανάσταση, θα πρέπει να δούμε την αποκαλυμμένη αλήθεια σχετικά με την ανάσταση του Χριστού:
1. Ο Χριστός στην ανθρώπινη φύση Του γεννήθηκε από τον Θεό, κατά την ανάσταση Του, για να γίνει ο πρωτότοκος Υιός του Θεού—Πραξ 13:33, Ρωμ 8:29β.
 2. Όλοι οι πιστοί του Χριστού αναγεννήθηκαν από τον Θεό Πατέρα, μέσω της ανάστασης του Χριστού, για την παραγωγή της εκκλησίας, που είναι το Σώμα Του, η αναπαραγωγή Του—Α΄ Πε 1:3, Ιω 12:24, Α΄ Κορ 10:17.
 3. Ο Χριστός ως ο έσχατος Αδάμ έγινε το ζωοποιό Πνεύμα—Α΄ Κορ 15:45β.
 4. Χωρίς αυτά τα κύρια στοιχεία της ανάστασης του Κυρίου (τον πρωτότοκο Υιό ως την Κεφαλή του Σώματος, τους πολλούς γιους ως τα μέλη του Σώματος, και το Πνεύμα ως την ουσία και την πραγματικότητα του Σώματος) δεν θα υπήρχε καμία εκκλησία, κανένα Σώμα, και καμία οικονομία του Θεού—βλ. Κολ 1:18, Α΄ Κορ 12:12, Εφ 4:4.
- B. Το Πνεύμα είναι η πραγματικότητα του Τριαδικού Θεού, η πραγματικότητα της ανάστασης και η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού:
1. Η πραγματικότητα του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού είναι το ολοκληρωμένο Πνεύμα της αλήθειας—Ιω 14:17, 15:26, 16:13, Α΄ Ιω 5:6.
 2. Η πραγματικότητα της ανάστασης είναι ο Χριστός ως το ζωοποιό Πνεύμα—Ιω 11:25, 20:22, Α΄ Κορ 15:45β.
 3. Το Πνεύμα της πραγματικότητας κάνει αληθινά όλα τα του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού στο Σώμα του Χριστού—Ιω 16:13-15.
 4. Χωρίς το Πνεύμα, δεν υπάρχει Σώμα του Χριστού, ούτε εκκλησία—Εφ 4:4.
- Γ. Προκειμένου να βρισκόμαστε στην πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, χρειάζεται να είμαστε απολύτως στην αναστάσιμη ζωή του Χριστού:
1. Η εκκλησία είναι απολύτως εκ του στοιχείου του Χριστού, απολύτως στην ανάσταση, απολύτως στα επουράνια—Α΄ Πε 1:3, Εφ 2:6, βλ. Γεν 2:21-24.
 2. Η χρυσή λυχνία, η οποία συμβολίζει την εκκλησία ως το Σώμα του Χριστού, απεικονίζει τον Χριστό ως την αναστάσιμη ζωή, που μεγαλώνει, διακλαδώνεται, βλαστάνει και ανθίζει για να λάμπει το φως Του—Εξ 25:31-40, Αρ 17:8, Απ 1:11-12.
- Δ. Η ράβδος που βλάστησε υποδηλώνει ότι ο Χριστός, ο Αναστημένος, πρέπει να γίνει η ζωή μας, η διαβίωσή μας και η αναστάσιμη ζωή μέσα μας, όπως επίσης ότι αυτή η ζωή πρέπει να βλαστάνει, να ανθίζει και να καρποφορεί ως την ωριμότητα—Αρ 17:1-11:
1. Κατόπιν της εξέγερσης των παιδιών του Ισραήλ, όπως καταγράφεται στους Αριθμούς 16, ο Θεός έδωσε εντολή στους 12 ηγέτες να πάρουν 12 ράβδους σύμφωνα με τις 12 φυλές του Ισραήλ και να τις βάλουν στη σκηνή του μαρτυρίου ενώπιον της κιβωτού. Έπειτα τους είπε, «και η ράβδος τού ανθρώπου, που θα εκλέξω, θα βλαστήσει»—Αρ 17:5.
 2. Και οι 12 ράβδοι ήταν χωρίς φύλλα και ρίζες, ξεραμένοι και νεκροί. Η ράβδος που επρόκειτο να βλαστήσει θα ήταν εκείνη που θα είχε εκλεχθεί από τον Θεό. Εδώ βλέπουμε ότι η ανάσταση αποτελεί τη βάση της εκλογής του Θεού και ότι η βάση της υπηρεσίας είναι κάτι που απέχει από τη φυσική μας ζωή. Έτσι, η ράβδος που βλάστησε υποδηλώνει την εμπειρία του Χριστού στην ανάστασή Του, ως την αποδοχή μας από τον Θεό, για την εξουσία στη θεόσταλη διακονία.

3. Η αρχή κάθε υπηρεσίας έγκειται στη ράβδο που βλάστησε. Ο Θεός επέστρεψε και τις 11 ράβδους στους ηγέτες, αλλά κράτησε τη ράβδο του Ααρών μέσα στην κιβωτό σαν ένα αιώνιο μνημείο. Αυτό σημαίνει ότι η ανάσταση αποτελεί μια αιώνια αρχή στην υπηρεσία μας στον Θεό—Αρ 17:9-10.
 4. Η βλάστηση της ράβδου είναι μια ταπεινή εμπειρία. Η ράβδος χαρακτηρίζει την ανθρώπινη θέση, ενώ η βλάστηση χαρακτηρίζει την αναστάσιμη ζωή. Επομένως, μόνο ένας ανόητος άνθρωπος θα υπερηφανευόταν και θα έλεγε ότι είναι καλύτερος από τους άλλους—βλ. Μκ 11:9, Β΄ Κορ 3:5, Α΄ Πε 5:5.
 5. Η σημασία της ανάστασης είναι ότι τα πάντα είναι εκ του Θεού και όχι από μας. Αυτό σημαίνει ότι μόνο ο Θεός είναι ικανός, ενώ εμείς δεν είμαστε ικανοί. Όλοι όσοι γνωρίζουν την ανάσταση έχουν χάσει κάθε ελπίδα στον εαυτό τους. Ξέρουν ότι δεν μπορούν να τα καταφέρουν (μόνοι τους).
 6. Εφόσον η φυσική δύναμη παραμένει, η δύναμη της ανάστασης δεν έχει κανένα έδαφος να φανερωθεί. Εφόσον η Σάρα δεν μπορούσε να συλλάβει παιδί, ο Ισαάκ δεν μπορούσε να γεννηθεί—Γεν 18:10-15, 21:1-3, 6-7.
 7. Ό,τι έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε ανήκει στη φυσική σφαίρα, ενώ αυτό που είναι αδύνατο για μας ανήκει στη σφαίρα της ανάστασης. Η ανάσταση έχει να κάνει με ό,τι είναι πέρα από τις δυνάμεις μας, με ό,τι δεν μπορούμε να κάνουμε από τον εαυτό μας—Μτ 19:26, Μκ 10:27, Λκ 18:27.
 8. Ο άνθρωπος πρέπει να φτάσει στο τέλος του εαυτού του προτού να πειστεί για τη μη χρησιμότητά του. Αν ο άνθρωπος δεν έχει συνειδητοποιήσει τη δική του ανικανότητα, δεν μπορεί να βιώσει ποτέ την ικανότητα του Θεού. Η σημασία της ανάστασης είναι ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε (μόνοι μας) και ότι ο Θεός μπορεί να κάνει τα πάντα μέσα μας, μέσα από μας και για μας—βλ. Β΄ Κορ 1:8-9, 4:7.
 9. Το να είμαστε Χριστιανοί δεν είναι απλά δύσκολο, είναι αδύνατο. Μόνο ο επεξεργασμένος και ολοκληρωμένος Τριαδικός Θεός που ζει μέσα μας, ως το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, μπορεί να είναι Χριστιανός. Μόνο το Πνεύμα μπορεί να είναι Χριστιανός, μόνο Αυτός μπορεί να είναι νικητής.
- Ε. Όταν δεν ζούμε δια της φυσικής μας ζωής, αλλά δια της θείας ζωής μέσα μας, βρισκόμαστε στην ανάσταση. Η έκβαση αυτού είναι το Σώμα του Χριστού—Φιλ 3:10-11:
1. Χρειάζεται να μάθουμε από τον Κύριο πώς να γίνουμε θείοι και μυστικοί άνθρωποι, ζώντας τη θεία ζωή δια της άρνησης της φυσικής μας ζωής—βλ. Ιω 3:8.
 2. Οτιδήποτε πραγματοποιείται στη φυσική ζωή, ακόμα κι αν είναι σύμφωνα με την Αγία Γραφή, δεν αποτελεί πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού—Α΄ Κορ 3:12.
- ΣΤ. Προκειμένου να ζούμε στην ανάσταση, πρέπει να γνωρίζουμε, να βιώνουμε και να κερδίζουμε τον Θεό της ανάστασης—Β΄ Κορ 1:8-9:
1. Ο Θεός εργάζεται μέσω του σταυρού για να μας τελειώσει, να μας φέρνει στο τέλος, ώστε να μην εμπιστευόμαστε πλέον τον εαυτό μας αλλά τον Θεό της ανάστασης—Β΄ Κορ 1:9.
 2. Παρόλο που ο ζωντανός Θεός μπορεί να κάνει πολλές πράξεις για λογαριασμό του ανθρώπου, η ζωή και η φύση του ζωντανού Θεού δεν είναι κατεργασμένες στον άνθρωπο. Όταν ο Θεός της ανάστασης εργάζεται, η ζωή και η φύση Του υφαίνονται στον άνθρωπο:
 - α. Ο Θεός δεν εργάζεται για να κάνει την ισχύ Του φανερή με εξωτερικές πράξεις, αλλά για να μεταδίδει τον εαυτό Του και να σφυρηλατείται μέσα στον άνθρωπο—Γαλ 1:15-16, 2:20, 4:19.
 - β. Ο Θεός χρησιμοποιεί το περιβάλλον προκειμένου να κατεργάζεται τη ζωή και τη φύση Του μέσα μας—Β΄ Κορ 4:7-12, Α΄ Θεσ 3:3.

- γ. Προκειμένου να ζούμε στην ανάσταση και να συγκροτούμαστε με τον Θεό της ανάστασης, πρέπει να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα του Χριστού, ως τον πρωτότοκο Υιό του Θεού, μέσω των πάντων—Ρωμ 8:28-29, Εβρ 12:10, Ιερ 48:11.
 - δ. Ο κύριος σκοπός των παθημάτων σε αυτό το σύμπαν, ιδιαίτερα αναφορικά με τα παιδιά του Θεού, είναι ότι μέσω των παθημάτων αυτή καθαυτή η φύση του Θεού μπορεί να υφανθεί στη φύση του ανθρώπου, ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να κερδίσει τον Θεό στο μέγιστο δυνατό βαθμό.
 - ε. Καθώς περνάμε δοκιμασίες, πρέπει να πραγματοποιείται μέσα μας μια συνεχή ανακαίνιση, μέρα με τη μέρα, ώστε να μπορεί ο Θεός να εκπληρώσει την επιθυμία της καρδιάς Του, για να μας κάνει να γίνουμε η Νέα Ιερουσαλήμ—Ιεζ 36:36, Β΄ Κορ 4:16, 5:17, Απ 21:2.
3. Προκειμένου να ζούμε στην ανάσταση, πρέπει να ανακαινίζομαστε μέρα με τη μέρα, καθώς τρεφόμαστε με τη φρέσκια προμήθεια της αναστάσιμης ζωής—Β΄ Κορ 4:16.
 4. Η αληθινή χριστιανική ζωή είναι η προσθήκη του Θεού μέσα μας όλη μέρα και κάθε μέρα—Κολ 2:19, Ρωμ 8:10, 6, 11.
 5. Προκειμένου να λαμβάνουμε την ανανεωτική ικανότητα της θείας ζωής στην ανάσταση, χρειάζεται να ερχόμαστε σε επαφή με τον Θεό, να ανοιγόμαστε σε Αυτόν, και να Τον αφήνουμε να εισέρχεται μέσα μας, σαν μια νέα προσθήκη μέσα μας, μέρα με τη μέρα—Φιλ 2:12-13, 3:10-11, Ψλ 18 τίτλος, Β΄ Κορ 4:10-12, 16, Τιτ 3:5, Εφ 4:23, 5:26.

II. Μπορούμε να βιώνουμε, να απολαμβάνουμε και να εκφράζουμε τον Χριστό ως τον κόκκο του σίτου—Ιω 12:24:

- A. Η δόξα της θειότητας του Χριστού με τη θεία ζωή Του ήταν κρυμμένη μέσα Του σαν ένας κόκκος σίτου—Ιω 12:23-24.
- B. Καθώς η δόξα της θειότητάς Του ήταν κρυμμένη από το κέλυφος της ανθρώπινης φύσης Του, πιεζόταν και περιοριζόταν, προσμένοντας να βαπτιστεί με το βάπτισμα του θανάτου Του, για την απελευθέρωση της δόξας της θειότητάς Του με τη φωτιά της θείας Του ζωής—Λκ 12:49-50.
- Γ. Η απελευθέρωση της δόξας της θειότητάς Του πραγματοποιήθηκε μέσω της θραύσης του κελύφους της ανθρώπινης φύσης Του μέσω του θανάτου Του—Ιω 12:24:
 1. Ο Χριστός είναι ο μοναδικός κόκκος που περιέχει τη θεία ζωή με τη θεία δόξα.
 2. Όταν το κέλυφος της ανθρώπινης φύσης Του έσπασε μέσω της σταύρωσής Του, απελευθερώθηκαν όλα τα στοιχεία της θειότητάς Του—η θεία ζωή και η θεία δόξα.
 3. Με αυτήν την έννοια, ο θάνατός Του απελευθερώνει τη ζωή μαζί με τη θεία Του δόξα, που μεταδίδεται ταυτόχρονα.
- Δ. Η απελευθέρωση της δόξας της θειότητάς Του ήταν ο δοξασμός Του από τον Πατέρα, με τη θεία δόξα στην ανάστασή Του, μέσω του θανάτου Του—Ιω 12:23-24, Λκ 24:26.
- E. Ο Χριστός στην ανθρώπινη ζωή Του προσευχήθηκε να Τον δοξάσει ο Πατέρας, κι Εκείνος απάντησε στην προσευχή Του—Ιω 17:1, Πραξ 3:13.
- ΣΤ. Αυτός ο δοξασμός μετέφερε τον Χριστό από το στάδιο της ενσάρκωσης στο στάδιο της συμπερίληψης, κατά το οποίο ο Χριστός, όντας ο έσχατος Αδάμ, έγινε το ζωοποιό Πνεύμα στην ανάσταση.
- Ζ. Μέσω του θανάτου Του, που απελευθερώνει τη ζωή, και της ανάστασής Του, που παρέχει τη ζωή, ως κόκκος σίτου, ο Χριστός έφερε όλους τους πιστούς Του σε μια ενσωμάτωση με τον επεξεργασμένο Τριαδικό Θεό:
 1. Ο Θεός στη Θεία Τριάδα Του αποτελεί μια ενσωμάτωση—Ιω 14:10-11.
 2. Ο ολοκληρωμένος Τριαδικός Θεός και οι αναγεννημένοι πιστοί έγιναν μια ενσωμάτωση στην ανάσταση του Χριστού—Ιω 14:16-20.

- Η. Στην ανάστασή Του, η διευρυμένη, θεανθρώπινη, παγκόσμια ενσωμάτωση του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού με τους αναγεννημένους πιστούς προήλθε από τον Χριστό, που είναι ο μεταμορφωμένος κόκκος του σίτου, σε τρεις πτυχές:
1. Η πρώτη πτυχή είναι ο οίκος του Πατέρα για την ανάπαυση, την ικανοποίηση και τη φανέρωσή Του—Ιω 14:2:
 - α. Όλοι οι πιστοί εν Χριστώ αποτελούν τις μονές στον οίκο του Πατέρα—Ιω 14:2α.
 - β. Ο οίκος του Πατέρα οικοδομείται με τη συνεχή επίσκεψη του Πατέρα και του Υιού με το Πνεύμα στον λυτρωμένο εκλεκτό λαό Του—Ιω 14:21, 23, Εφ 2:19-22, 3:16-19.
 2. Η δεύτερη πτυχή είναι η αληθινή άμπελος για τη μεγέθυνση, τη διάδοση και τον δοξασμό του Θεού—Ιω 15:1-8, 16:
 - α. Η αληθινή άμπελος, ως σημείο του Χριστού που τα περιλαμβάνει όλα, είναι ο οργανισμός του επεξεργασμένου και ολοκληρωμένου Τριαδικού Θεού.
 - β. Τα μπολιασμένα κλαδιά της αμπέλου έχουν αναγεννηθεί με τη θεία ζωή, έχουν μεταφερθεί σε μια ένωση ζωής με τον σταυρωμένο και αναστημένο Χριστό, και έχουν ενσωματωθεί με τον επεξεργασμένο και ολοκληρωμένο Τριαδικό Θεό.
 3. Η τρίτη πτυχή είναι το παιδί του Πνεύματος, ο καινούργιος άνθρωπος, που θα εκτελέσει την αιώνια οικονομία του Θεού—Ιω 16:13-16, 19-22:
 - α. Ένα καινούργιο παιδί, ένας καινούργιος άνθρωπος, γεννήθηκε από το ολοκληρωμένο Πνεύμα—Εφ 2:15.
 - β. Καθώς ντυνόμαστε τον καινούργιο άνθρωπο, με το να ανακαινιζόμαστε στο πνεύμα του νου μας, στο τέλος θα ολοκληρωθεί το Σώμα του Χριστού, και το Σώμα Του θα ολοκληρώσει τη Νέα Ιερουσαλήμ—Εφ 4:23-24.